

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Кюстендил, 26.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

при участието на секретаря Т.а С. Димитрова
като разгледа докладваното от Ваня Др. Богоева Гражданско дело №
20201500100423 по описа за 2020 година

Производството е образувано по подадена от Р. Г. А., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, представляван от процесуалния представител по пълномощие адв. Т. Р. П. от САК, със съдебен адрес: *** срещу С. М. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***** и К. Л. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, искова молба, с която е предявен иск с правно основание чл.284, ал.2 ЗЗД с искане за солидарно осъждане на двамата ответници да заплатят на ищеца сумата от 13 800.00 евро, с левова равностойност 26 990. 45 лева, представляваща заплатена от ищеца на 07.07.2008 г., 31.07.2008 г. и 20.08.2008 г. и получена от ответниците сума във връзка със сключен между страните договор за поръчка.

Ищецът твърди, че притежава автокъща в гр. Р. като основната му дейност е продажба на автомобили. С ответниците С. М. С. и К. Л. К. се познавали от 2005 г., откогато последният започнал да намира и доставя автомобили от Република Италия на ищеца, след предварително негово одобрение.

В началото на техните отношения ищецът А. пътувал често до Република Италия като капарирал или плащал на място автомобилите, които К. К. му намирал в Република Италия.

От 2005 г. до средата на 2008 г. техните отношения били нормални, нямало никакви спорове, работата вървяла гладко и се изградило значително доверие между А. и К., поради което ищецът А. започнал да пътува все по - рядко до Република Италия и се доверявал изцяло на своя приятел К. К. относно преценката за качество и цена на закупуваните автомобили.

Не бил уговарян конкретен срок за изпълнение на поръчката, нито и каква дейност в мандатните отношения да изпълнява всеки от ответниците. Последната била тяхна лична

организация. Предвид изграденото през годините доверие между ищеца и ответника К. К., двамата договаряли винаги устно поръчките за автомобилите, като писмени договори не са били подписвани между тях.

Уговорките с ответника С. М. С., на когото ищецът превеждал парите, които С. предавал на К. К., който е следвало да намери, закупи и достави автомобили на Р. А., също били устни.

Постигната била уговорка между ищеца и втория ответник, според която А. предварително да превежда всички суми за покупката на автомобилите на К. К. чрез банкова сметка на дългогодишния приятел на К., а именно по сметката на ответника С. М. С., който от своя страна да предава реално парите на К. К. и последният да закупува автомобилите и да ги транспортира от Република Италия за Република България с автобуси до автокъщата на Р. А.. Този начин на плащане бил уговорен между тримата, тъй като с него спестявали пари от такси за междубанкови преводи. Всички получени пари по сметката на С. С., последният следвало да предава на К. К.. По този начин тримата осъществявали отношенията си до 2008 г., като през този тригодишен период ответникът К. е купувал и доставял автомобили след предварително им одобрение от страна на ищеца А. срещу изпратените от последния пари за тази цел по описания начин.

Твърди се, че на 07.07.2008 г. Р. Г. А. превел по банковата сметка на С. М. С. в ТБ ***, по IBAN *** сумата от 2 000,00 евро /две хиляди евро/. На 31.07.2008 г. по същата сметка били преведени още 3 800,00 евро /три хиляди и осемстотин евро/ от ищеца, а на 20.08.2008 г. Р. А. отново по сметката на С. М. С. превел и сумата от 8 000,00 евро /осем хиляди евро/.

Предвид трайната и установена практика и постигната уговорка между тримата, К. К. е следвало да намери различни автомобили за тези пари, след което да се консултира с Р. Г. А., който е трябвало да потвърди, че иска да получи съответните автомобили, след което К. да ги закупи и достави на Р. А..

Изминали няколко години, след като Р. А. бил превел горепосочените суми на С. М. С., който е следвало да ги предаде на К. Л. К. и последният да намери и закупи автомобили след предварително потвърждение от страна на ищеца. През тези години били провеждани разговори между страните, но ищецът не получавал конкретен отговор кога и дали К. е намерил някакви автомобили.

През периода от 2008 г. до 2015 г. ищецът и ответникът К. се срещали няколко пъти, когато А. отправял искания до ответника или да му възстанови процесиите суми, които бил превел на С. С. или К. да намери и достави автомобили за тези пари. Ищецът всеки път получавал уклончиви отговори и обещания, на които се доверявал безрезервно, предвид дълготрайните им отношения. К. поел ангажимент да изпълни задълженията си към А. по един от двата начина.

Независимо от многократните разговори между страните относно избор, дата и време на доставка на автомобилите, към 2015 г. все още на ищеца А. не били предоставени

никакви офerti за одобрение и не били закупени автомобили за процесиите суми, които превел на С. С.. През 2015 г. окончателно станало ясно, че ответниците са изпаднали в невъзможност да осъществят основанието, тоест да изпълнят поръчката като намерят, закупят и доставят на Р. А. автомобили, за които той им превел процесната сума по сметката на С. С..

Предвид факта, че през 2015 г. Р. А. вече не можел да осъществи никакъв контакт нито с К. К., нито със С. С., за да поиска някакво логично обяснение какво се е случило с преведената от него сума от 13800,00 евро, за ищеца станало ясно, че няма да получи никакви автомобили и решил по наказателноправен ред да защити признатите му и гарантирани от закона права и да потърси наказателната отговорност на настоящите ответници като пуснал жалба срещу С.С. и К. К. в Районна прокуратура Русе, с цел извършване предварителна проверка за наличие на съставомерност на деянията на двамата ответници и евентуално извършени престъпления от общ характер по смисъла на чл. 206 НК или чл. 209 от НК.

Пред компетентните органи били снети обяснения както на К. К., така и на С. С.. К. К. потвърдил в обясненията си пред компетентните държавни органи, че познавал лицето Р. А. и в продължение на няколко години имал отношения от търговски тип с него, като му доставял автомобили от Република Италия. За целта Р. А. превеждал парите на С. С., за да се избегнат таксите при междубанковите преводи. К. К. заявил, че всички суми преведени по сметката на С. са му били предавани от последния. В обясненията си пред прокуратурата С. С. заявил, че потвърждава, че през 2008 г. предоставил банковата си сметка на Р. А. и по същата били преведени няколко суми от Р. А., но не помнел точно какви. След това заявява, че ги бил предоставил на К., чрез момче на име Х., който всяка седмица пътувал с микробус до Република Италия.

Видно от събраните в хода на прокурорската проверка писмени данни сумата действително била получена от С. М. С. по негова сметка, който я предал на К. К.. Последният не отричал, че е получил сумата, но не успял да намери, закупи и достави автомобили на Р. А. по неустановени причини. К. обещал, че ще предприеме действия по възстановяване на сумата, но същата все още не била възстановена на ищеца А.. Потвърдено било от предварителната проверка, извършена от прокуратурата, че действително Р. А. и К. К. са се срещали лично няколко пъти за периода от 2008 г. до 2015 г., като А. му изисквал или да му възстанови процесиите суми, които бил превел на С. С. или да му достави автомобили за тези пари.

С постановление от 13.01.2016 г. по преписка № 3345/2015 г. Районна прокуратура - Русе отказала да образува досъдебно наказателно производство срещу С. М. С. и К. Л. К. като основанието за отказа е липсата на достатъчно данни за извършени престъпления, поради неналичие на обективни и субективни признаци за извършени престъпления по чл. 206 НК, чл. 209 НК или друго престъпление от общ характер. Постановлението било обжалвано пред Окръжна прокуратура - Русе, която с постановление от 22.02.2016 г. по преписка № 644/2016г. потвърдила акта на Районна прокуратура — Русе в частта досежно

липсата на достатъчно данни за престъпление по чл. 209 НК и уважил жалбата в частта досежно наличието на достатъчно данни за престъпление по чл. 206 НК и постановил преписката да бъде изпратена по компетентност на Районна прокуратура — Дупница, която на свой ред с постановление по преписка № 484/2016 г, от 30.03.2016 г. отказала да образува досъдебно производство срещу С. М. С. и К. Л. К.. Постановлението било обжалвано пред погорестоящата прокуратура. С постановление от 14.06.2016г. по преписка с вх. № 1099/2016 г. Окръжна прокуратура — Кюстендил потвърдила постановлението на Районна прокуратура Дупница от 30.03.2016 г., с което е отказано образуването на досъдебно производство срещу С. и К..

Ето защо ищецът поддържа искане за солидарно осъждане на двамата ответници да му заплатят процесната сума поради неизпълнение на договорно задължение.

Ответникът С. М. С., в депозирания по реда на чл.131 ГПК отговор, изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск. Сочи, че доколкото в исковата молба не се оспорва обстоятелството, че е предал сумите на ответника К. К. както и, че ищецът нямал с него никакви уговорки, касаещи други задължения, освен тези да предава на ответника К., превежданите от ищеца суми, то спрямо него неоснователно се претендира връщане на процесната сума като солидарен длъжник. Излага становище за нередовност на исковата молба, тъй като в същата липсвала конкретизация кога е падежа на процесните суми, както и срока за изпълнение на поетите задължения. Прави възражение за настъпила погасителна давност относно претендираното вземане. Поддържа искане за отхвърляне на исковата претенция предявена спрямо него.

По делото, в срока по чл.131 ГПК, е постъпил отговор по иска от страна на ответника К. Л. К.. Оспорва исковата молба по основание и по размер. Не отрича, че в периода месец юли 2008 г. – месец август 2008 г. е получил сумата от 13 800 евро с поръчка да достави автомобили до автокъщата на ищеца А. в град Р.. Парите му били предадени от втория ответник – С. С., който не участвал в доставката на закупени автомобили. След получаването на процесната сума К. в рамките на 2-3 месеца намерил подходящите автомобили, закупил ги и ги транспортирал за България до гр. Р. за автокъщата на А.. Оспорва твърдението на ищеца, че след превода на сумите същият не бил получил никакви автомобили. В потвърждение на довода за продължили и след това между него и ищеца търговски взаимоотношения, представя две фактури първата с № ***. и втората с № ***, за закупени от К. автомобили, след одобрение от страна на ищеца А. и издадени на името на търговското дружество на ищеца. Прави възражение за настъпила погасителна давност за процесното вземане.

В уточнителна искова молба ищецът твърди, че предвид утвърдената между ищеца и ответниците дългогодишна търговска практика и начин на работа от 2005 г. до средата на 2008 г., когато техните отношения били нормални и нямало никакви спорове, се изградило значително доверие между двамата, поради което конкретни срокове за изпълнение на поръчките не били уговаряни. В процесния случай не била уточнявана и конкретна цена за услугата, тъй като не се е стигнало до този етап от изпълнението на поръчката. Нито са били

намерени автомобили, нито е отправено конкретно предложение за конкретни автомобили от страна на К. към Р. А.. Утвърденият между страните принцип бил следния: Когато К. намирал и посредничил за закупуването на автомобилите, същият е уговарял пазарната цена директно със собствениците на автомобилите в Италия. Посредничеството между италианските собственици и Р. А. било осъществявано от К. К., който слагал надценка на всеки закупен автомобил, след предварителна уговорка и одобрение за размера на надценката с Р. А.. Тази надценка имала роля на цена на услугата. Такава била уговорката с Р. А., който бил съгласен К. К. да си определя сам сума за него, която да е горница на пазарната цена за всеки автомобил. Тази горница на цената на конкретния автомобил била уговаряна от К. и Р. А. едва, когато бъде намерен определен модел автомобил и бил одобрен от ищеца. Конкретизира, че при процесния случай не се е стигнало до намиране и отправяне на предложение за автомобили от К. К. до Р. А.. Отношенията са били на етап преведена авансова сума за бъдещите автомобили. Процесната сума, която е преведена на три транша през 2008 г. е усвоена от ответниците /С. С. е получил парите и твърди, че ги е предал на К. К./ като К. не е изпълнил поръчката до настоящия момент. Твърди, че от датата на подаване на исковата молба до съда поръчката е оттеглена от ответниците в настоящото производство, но това не освобождава К. К. и С. С. от отговорност. Ищецът конкретизира, че договорите за покупко - продажба на автомобилите винаги са били сключвани между италианските собственици на колите /физически или юридически лица/ от една страна и него от друга. Тоест, К. К. никога не е бил страна по тези договори, нито е бил титуляр на правото на собственост върху автомобилите. Той единствено е посредничил при намирането на автомобилите от автокъщи, оказиони и частни лица, предлагал ги е на Р. А. и при негово одобрение, са се сключвали договори за покупко - продажба между италианските собственици на автомобили и Р. А..

В молбата за отстраняване на нередовности ищецът за първи път при липса на каквато и да било конкретика твърди, че и двамата ответници имали задължения за намиране и отправяне на предложение за закупуване на автомобили.

ОС-Кюстендил, след като се запозна с доказателствата по делото и прецени същите поотделно и в тяхната съвкупност, при условията на чл.235 ал.2 от ГПК, намери за установено следното от фактическа страна:

От представена по делото вносна бележка с рег. №79300В-ООБ1416 се установява, че на 07.07.2008 г. ищецът Р. Г. А. е превел на ответника С. М. С. сумата от 2 000.00 евро. С вносна бележка рег.№ 79300В-ООБ1689 ищецът превел на С. на 31.07.2008 г. сумата от 3 800.00 евро, а с вносна бележка рег.№ 79300В-ООБ1883 А. превел на С. на 20.08.2008 г. и сумата от 8 000.00 евро.

От фактура №***. се установява, че ** е доставила на *** лек автомобил марка ** модел ** за сумата от 500.00 евро, а от фактура № *** се установява, че ** е доставила на *** лек автомобил марка ** модел ** за сумата от 200.00 евро.

Разпитаният по делото свидетел Е.Ч. заявява, че през 2012- 2013г. доставил автомобили с автовоза си на Р. А.. Част от автомобилите свалил в гр. Р., други в гр.Д.. не

може да уточни броя на превозените автомобили, карал по две, три, четири коли – различно. Уточнява, че транспортирал коли на Р., но той не му заплатил цялата сума от 7200 лева, впоследствие К. му дал 3 000 лева, за извършване на транспорта, защото си имали някакви взаимоотношения двамата. Р. винаги му плащал, но тогава имал финансови затруднение и му казал, че при К. има пари да си ги вземе. Бил се запознал с Р. през 2008 – 2009 г.

По делото са представени и други доказателства, които не променят крайният извод на съда и са неотносими към спора, поради което съдът не намира за нужно да ги обсъжда.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Не се спори, а и от заявените по делото обстоятелства, се установява, че между страните е бил сключен устен договор за поръчка. Установява се също, че за изпълнението на договора ищецът е превел на ответника С. авансово процесната сума от 13 800.00 евро, по банков път. Не е спорно и обстоятелството, доколкото последното се потвърждава от изявленията на двамата ответници, че исковата сума е преведена от ответника С. на ответника К., като последният е поел задължението да намери в РИталия и закупи от името и за сметка на ищеца моторни превозни средства /МПС/. Ответникът К., впрочем, не оспорва поетото към ищеца А. задължение по мандатния договор. Последният твърди, че в срок е изпълнил възложената поръчка, като за потвърждение на своите защитни доводи представя две фактури.

С доклада по делото съдът на основание чл.154 ГПК е разпределил доказателствената тежест между страните, като е указал, че в тежест на ищецът е да установи, че е налице валидно сключен между него и ответниците К. К. и С. С. договор за поръчка, че е превел сумата от 13 800 евро на доверениците – двамата ответници, респективно, че и двамата са получили преведената сума. Ищецът следва да докаже и, че за всеки от ответниците е възникнало задължение да намери и предложи на ищеца автомобили, които да бъдат закупени от него, в частност, че такова задължение е имал и ответника С., доколкото ищецът е поддържал такова твърдение.

Съобразно поддържаното от ответника С. С. твърдение, че същият е имал задължение единствено и само да предава превежданите му от ищеца суми, то ответникът С. следва да докаже, че е изпълнил процесните си задължения и е предал всяка от горепосочените и преведени от ищеца суми, чийто сбор е исковата претенция от 13 800 евро, т.е. че цялата сума е предадена на ответника К.. Ответникът К. Л. К. следва да докаже твърденията от него обстоятелства и факти, а именно, че е намерил, предложил на ищеца съответен брой, вид и стойност автомобили, които са закупени от ищеца, т.е. че сумата от 13 800 лева е реализирана за закупуване на намерени за продажба и предложени от него на ищеца автомобили.

Твърдяната от ищеца мандатна сделка /договор за поръчка/ представлява консенсуален, едностранен /когато е безвъзмезден/, респективно двустранен /когато е възмезден/, комутативен и неформален договор, като при неговото сключване се пораждат

правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. При изпълнението на породените задължения по договор за поръчка възникват три отношения /две вътрешни и едно външно/: 1. между довереника /мандатора/ и доверителя /манданта/ - то възниква с пораждаването на мандатното правоотношение, по което мандантът възлага на мандатора да сключи сделка, респективно да извърши уговорените в договора правни действия с друго лице, от свое име, но за сметка на доверителя; 2. между мандатора и третото лице /външно/- то се характеризира с правното действие на съответната изпълнителна сделка, в настоящия случай - сключване на договори за покупко-продажба на МПС и 3. между мандатора и доверителя - с прехвърлянето на породените от изпълнителната сделка права и задължения мандаторът изпълнява изцяло своите задължения по договора за поръчка.

Следователно, при мандатната сделка за мандатора възникват две основни задължения: 1. да изпълни поръчката и 2. да даде отчет. Той трябва да изпълни поръчката без отклонения, като следва да прехвърли резултата от сключената изпълнителна сделка, за да могат правните ѝ последици да се отразят в патримониума на доверителя - при т. нар. косвено представителство, какъвто е настоящият случай.

Законодателят не е предвидил форма за действителност на договора за поръчка, с който се поема задължение да бъде придобито за сметка на доверителя правото на собственост върху лекия автомобил - с аргумент от обратното основание от чл. 292, ал. 3 ЗЗД, поради което действително материално правоотношение по договор за поръчка може да бъде учредено и в устна форма - при постигнато съгласие между страните по съществените негови клаузи, като пораждаването на това облигационно правоотношение може да се установява с всички допустими от българския граждански процес доказателствени средства.

Ответниците не оспорват възникването на мандатното правоотношение и получаването на процесната сума, имаща характера на авансово плащане по процесния договор. Ответникът С. оспорва, че му е възложено задължение да изпълни поръчката солидарно с ответника К.. Както бе изложено и по-горе съдът счита, че с изявленията на страните се доказва сключването на мандатният договор между ищеца Р. А. и ответника К. К.. Мандатно правоотношение между ищеца и ответника С., характеризиращо е с горепосочените белези не се установява от ангажираните в производството доказателства. Безспорно исковата сума е получена от последния, но не и срещу поето задължение по мандатното правоотношение, при което исковата претенция срещу този ответник следва да бъде оставена без уважение, с оглед установеното в процеса обстоятелство, че получената от С. сума в размер на 13 800 евро е преведена на ответника К., който е поел задължение по мандатния договор, а именно да закупи МПС от името и за сметка на ищеца Р. А..

Предвид установеното, че между страните в настоящия процес е възникнало действително облигационно правоотношение по договор за поръчка, по силата на който ищецът е предоставил на ответника К. исковата сума в размер на 13 800 евро за осъществяване на насрещната непарична престация - да придобие за сметка на доверителя

правото на собственост върху МПС, които да закупи от Р Италия, съдът дължи произнасяне по въпроса относно изпълнението на мандатният договор.

В доказателствената тежест на ответника К. е възложено да установи изпълнение на поръчката - че е намерил, предложил на ищеца съответен брой, вид и стойност автомобили, които са закупени от ищеца, т.е. че сумата от 13 800 лева е реализирана за закупуване на намерени за продажба и предложени от него на ищеца автомобили.

Съдът приема, че представените от ответника К. ксерокопия на две фактури, неподписани, нямат изискуемата от закона формална доказателствена стойност. С постановените по реда на чл.290 ГПК решение № 46/27.03.2008 г. по т. д. № 454/2008 г., решение № 96/26.11.2009 г. по т. д. № 380/2008 г., решение № 42/15.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г., решение № 92/07.09.2011 г. по т. д. № 478/2010 г., решение № 109/07.09.2011 г. по т. д. 465/2010 г., решение № 34/22.02.2010 г. по т. д. № 588/2009 г., различни състави на Търговска колегия при ВКС са се произнесли, че макар да не е подписана от купувача по договора за търговска продажба или от възложителя по договора за изработка, издадената от продавача/изпълнителя фактура може да послужи като доказателство за сключване на договора и за възникване на отразените в съдържанието ѝ задължения, ако съдържа реквизити за съществените елементи на конкретната сделка. Посочено е също, че отразяването на фактурата в счетоводните регистри на двете страни, вписването ѝ в дневниците за покупко - продажби и в справките-декларации по ЗДДС, както и ползването на данъчен кредит по сделката от задължената страна, съставляват признание за възникването и за размера на задълженията, за които е съставена фактурата. В случая процесните фактури съдържат единствено данни за издателя и получателя, които без останалите посочени реквизити, не могат да обосноват извод за тяхната действителност, респективно доказателствена стойност. Отделно самият ответник К., чрез процесуалния представител адв. Е., в о.с.з. от 05.12.2017 г. твърди, че след изпълнение на поръчката, са продължили да се закупуват автомобили на името на фирмата на ищеца, т.е. че са продължили търговските отношения между тях двамата, а не че процесните фактури доказват изпълнение на поръчката по мандатното правоотношение.

Доверителя при един мандатен договор винаги може да се освободи от учредената облигационна обвързаност чрез оттегляне на поръчката – арг. чл. 287, предл. 2 ЗЗД. В настоящия случай като акт на оттегляне на поръчката по смисъла на чл. 287, предл. 2 ЗЗД следва да се третира депозирането на настоящата искова молба с оглед съдържащите се в последната изявления.

По правилата за разпределянето на доказателствената тежест в гражданския процес изпълнението на правните задължения следва да се установи от страната, която навежда този положителен факт- арг. чл. 154, ал. 1 ГПК, чрез пълно и главно доказване. Този правен извод се извежда и от правната норма, регламентирана в чл. 77 ЗЗД, която предписва, че при изпълнението длъжникът може да поиска от кредитора разписка, за да се снабди с писмено доказателство, установяващо точното и добросъвестно изпълнение на своето правно задължение. В настоящото съдебно производство фактът, че уговорената по процесния

мандатен договор поръчка - за закупуване на МПС за сметка на доверителя, е била изпълнена точно и добросъвестно съобразно нормативното правило, регламентирано в чл. 63, ал. 1 ЗЗД, не бе установен от довереника К. К.. Поради тези правни съображения настоящата съдебна инстанция приема, че доверителят надлежно е упражнил потестативното си право да оттегли поръчката с едностранно изявление.

Само за пълнота следва да се посочи, че дори и договорът за поръчка да е бил възмезден, т. е. да е бил двустранен такъв /макар и по делото да няма данни за уговорена между страните насрещна престация, дължима от ищеца/, то потестативното право по чл. 87, ал. 1 ЗЗД също се явява надлежно упражнено с депозирането на настоящата искова молба, поради което ищецът би се явил и изправен кредитор, който надлежно е упражнил своето потестативно право по чл. 87, ал. 1 ЗЗД с едностранно волеизявление да развали процесния договор за поръчка.

Съгласно разпоредбата на чл.88, ал.1 ЗЗД развалянето има обратно действие освен при договорите за продължително или периодически изпълнение, какъвто не е настоящия. С развалянето на договора настъпва изискуемост на задължението за връщане платеното по него, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, т. е. лишаването на изправната страна от дадената в изпълнение на договора парична сума е вече резултат от забавата на неизправната да върне същата тази сума, с оглед развалянето на договора. Изложеното обосновава основателност на исковата претенция за сумата от 13 800.00 евро главница.

Съдът не споделя довода на ответниците, че вземането е погасено по давност. Доколкото видно от изявленията на страните, последните не са уговорили срок за изпълнение на задължението на довереника по мандатното правоотношение, давността за връщане на платеното по мандатния договор, при неизпълнение на възложените правни действия от страна на довереника, започва да тече от оттеглянето на поръчката, което както беше изложено по-горе е станало с депозирането на исковата молба в съда, поради което правопогасяващото възражение за изтекла погасителна давност, респективно за погасяване на правото на иск за процесното вземане е неоснователно .

С нормата на чл. 86, ал. 1, пр. първо ЗЗД законодателят е приел, че при дължима парична престация, сигурната възмездима вреда е винаги съизмерима със законната лихва по чл. 86, ал. 2 ЗЗД върху размера на задължението, за периода на забавата, освен ако са настъпили вреди в по-голям от нейния размер, каквито ищецът не твърди да са реализирани. С оглед изложеното и искът по чл.86, ал.1 ЗЗД следва да бъде уважен, като в полза на ищеца бъде присъдена обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда - 30.05.2017 г. до окончателното ѝ изплащане.

По разноските:

С оглед изхода на производството разноски се дължат на ищеца, които следва да бъдат възложени в тежест на ответника К. К. предвид изцяло уважената срещу него искова претенция. В производството ищецът Р. А. доказва извършването на деловодни разноски за заплатена държавна такса в размер на 1080.00 лева и адвокатски хонорар в размер на 1000

лева. Макар в договора за правна защита и съдействие да е уговорено заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лева, което да стане на три транша, то доколкото по делото не се съдържат доказателства за заплащането на останалите 2 000 лева, претендиращия разход ще бъде уважен за сумата от 1000 лева.

Разноски се дължат на ответника С. на основание чл.78, ал.3 ГПК. Съгласно приложен договор за правна защита и съдействие ответникът С. С. е бил представляван по реда на чл.38, ал.2 и ал.1, т.2 от ЗАДв. Предвид отхвърлянето на предявения срещу ответника С. иск на адв. Ю. Д., осъществила безплатно процесуално представителство на страна, се дължат разноски за производството, които съдът определя на сумата от 2 809.24 лева дължимо възнаграждение за адвокат при условията на чл.38, ал.2 т.2 във вр. с чл.36, ал.2 ЗАДв и чл.7, ал.2 т.4 от Наредба №1/09.07.2004г. за МПРАВ, при отчитане на обстоятелството, че по делото е представен договор за правна помощ, в който се сочи оказана правна помощ при условията на чл.38, ал.1 т.2 ЗА и съдебната практика, изяснено с оглед определение № 515/02.10.2015 г. по ч. гр. д. № 2340/2015 г. на ВКС и Определение № 163/13.06.2016 г. по ч. гр. д. № 2266/2016 г. на ВКС, че правото за получаване на адвокатско възнаграждение е обусловено от осъществена правна помощ без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл. 36, ал. 2 ЗА; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават.

По обжалваемостта:

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд – София в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Воден от изложеното, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА К. Л. К., ЕГН *****, с адрес: *** да заплати на Р. Г. А., ЕГН *****, с адрес: ***, сумата от 13 800 евро /тринадесет хиляди и осемстотин евро/, получена като авансово плащане по сключен между страните договор за поръчка за закупуване от името на ищеца и за негова сметка леки автомобили в Република Италия и за доставянето им в Република Италия, която поръчка впоследствие е оттеглена от доверителя, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба в съда - 30.05.2017 г. до окончателното ѝ изплащане..

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. Г. А., ЕГН *****, с адрес: *** срещу С. М. С., ЕГН *****, с адрес: *** иск да бъде осъден ответника С. М. С. за заплати солидарно с ответника К. Л. К. на ищеца сумата от 13 800 евро /тринадесет хиляди и осемстотин евро/, получена като авансово плащане погореописания договор, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА К. Л. К., ЕГН *****, с адрес: *** да заплати на Р. Г. А., ЕГН *****, с адрес: ***, сумата от 2080.00 лева деловодни разноски.

ОСЪЖДА Р. Г. А., ЕГН *****, с адрес: *** да заплати на адв. Ю. Д. сумата от 2 809.24 лева дължимо възнаграждение за адвокат при условията на чл.38, ал.2 т.2 във вр. с чл.36, ал.2 ЗАдв и чл.7, ал.2 т.4 от Наредба №1/09.07.2004г. за МРАВ.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – София в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Кюстендил: _____